

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: **T. N. K.**
narozena X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 963/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2025, č. j. OAM-764/BE-BE01-VL15-PŘZ-2025, o nepropuštění ze zajištění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzuje zákonnost rozhodnutí nepropuštění cizinky ze zajištění vydané podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon azylu“), které

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

spočívalo v nevyhovění návrhu o propuštění odůvodňovaného možností využití mírnějšího opatření v důsledku zajištění ubytování.

Dosavadní vývoj věci

2. Žalobkyně je státní příslušnicí Vietnamu. Dne 7. 7. 2025 byla zadržena v rámci pobytové kontroly prováděné v autobusu na terminálu Hradci Králové, neboť se na výzvu policejní hlídky prokazovala cestovním dokladem vydaným maďarskými orgány (PKP HUN č. X), který je v databázi Schengenského informačního systému (dále „SIS“) evidován jako odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný. V téže databázi byla žalobkyně evidována jako státní příslušník třetí země, na kterou se vztahuje rozhodnutí o navrácení ve smyslu čl. 3 Nařízení (EU) č. 2018/1860, vyhlášené maďarskými orgány na dobu od 15. 1. 2025 do 15. 1. 2030 s tím, že maďarskými orgány byla žalobkyni uložena lhůta k dobrovolnému vycestování z území EU do 22. 1. 2025.
3. Žalobkyně po zadržení v rámci podání vysvětlení uvedla, že dne 14. 9. 2024 přicestovala z Vietnamu letecky do Maďarska, na jehož území mohla pobývat pouze na základě vstupního víza do 14. 11. 2024. V Maďarsku však pobývala i po tomto datu, a to i poté, co jí maďarské orgány uložily povinnost vycestovat do 22. 1. 2025. Žalobkyně se však rozhodla vycestovat do Polska, kde si chtěla vyřídit vízum a zřídit nehtové studio, takže Českou republikou pouze projížděla. Pripustila, že v žádné zemi EU nemá žádné pobytové oprávnění, ani v žádném z členských států nepožádala o mezinárodní ochranu. Na území EU má dva bratry, jednoho v Česku, druhého v Německu, zbytek rodiny má ve Vietnamu. Současně vyloučila, že by jí v případě Vietnamu hrozilo nějaké nebezpečí.
4. Na základě těchto skutečností byla žalobkyně zajištěna za účelem vycestování v režimu § 124b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále „zákon o pobytu cizinců“), a to rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje (dále „orgán cizinecké policie“) ze dne 8. 7. 2025, č.j. KRP H-67364-20/ČJ-2025-050022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění ze dne 8. 7. 2025“).
5. V průběhu trvajícího zajištění podala žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobkyně tak učinila pouze za účelem oddálení realizace vycestování, neboť pokud by skutečně pociťovala potřebu mezinárodní ochrany, učinila by tak při nejbližší vhodné příležitosti, a nikoliv až poté, co byla zajištěna orgánem cizinecké policie. Z tohoto důvodu žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2025, č. j. OAM-764/BE-BE01-VL15-Z-2025 (dále „rozhodnutí o přezajištění ze dne 10. 7. 2025“) rozhodl o zajištění žalobkyně v režimu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tzv. přezajištění) s trváním do 26. 10. 2025.
6. Dne 31. 7. 2025 žalobkyně požádala o propuštění ze zajištění. Ve své žádosti zrekapitulovala lidskoprávní rozměr institutu zajištění a jeho dopadu do její osobní svobody. Současně připomněla možnost využití zvláštních opatření ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu, které mohou představovat alternativu k zajištění coby prostředku *ultima ratio*, pokud jsou schopna zabezpečit účast žadatele o mezinárodní ochranu a jeho součinnost k dalším úkonům. V jejím případě může být tato součinnost zajištěna tím, že bude bydlet u svého bratra T. D. K. a jeho manželky T. L. V. v jejich nemovitosti na adrese X. K tomu doložila vyplněné čestné prohlášení bratra i jeho manželky s úředně ověřenými podpisy. Rovněž připomněla, že ona sama od doby zajištění se správnými orgány spolupracuje, nic nezatajuje ani v zařízení pro zajištění nepůsobí žádné problémy, naopak pobyt zde se neblaze odráží na

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

jejím psychickém stavu. Proto žádala, aby ze zajištění byla propuštěna, přičemž s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) i krajských soudů měla za to, že její žádost je ekvivalentem o opětovné posouzení důvodů pro zajištění.

7. Žalovaný neshledal žádost důvodnou a rozhodnutím ze dne 4. 8. 2025, č. j. OAM-764/BE-BE01-VL15-PŘŽ-2025 (dále „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žalobkyně zůstává nadále zajištěna s dobou trvání zajištění do 26. 10. 2025. Vzal v úvahu, že žalobkyně předložila prohlášení osob T. D. K. a T. L. V. (které označila za bratra a jeho manželku) o tom, že ji mohou ubytovat a že se na jejich adrese jejich pobytu může zdržovat. Žalovaný však tuto možnost neshledal to jako dostatečný důvod pro využití alternativního opatření ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o azylu. V té souvislosti poukázal zejména na dosavadní pobytovou historii žalobkyně a dosavadní porušování právních předpisů, a proto dospěl k závěru, že možnost zdržovat se na konkrétní adrese nepředstavuje dostatečnou záruku toho, že se na dané adrese skutečně zdržovat bude a že bude poskytovat součinnost. Rovněž připomněl, že žalobkyně není zajišťována kvůli absenci místa pro ubytování, ale právě kvůli obavě, že by v rámci probíhajícího řízení neposkytovala součinnost a vyhýbala by se nucenému vycestování z České republiky. Současně vyloučil, že by byla zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Neshledal proto žádný důvod, proč by žalobkyně měla být za zařízení propuštěna.
8. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobkyně brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 46a odst. 7 zákona o azylu.

II. Obsah podání účastníků

Žaloba

9. Žalobkyně namítá, že žalovaný dostatečně neposoudil nově uvedené skutečnosti. Připomíná, že zajištění je možné pouze při kumulativním splnění podmínek dle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, mezi které patří i podmínka, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalobkyně však ve své žádosti o propuštění ze zajištění uvedla, že v jejím případě takové zvláštní opatření uplatnit lze, neboť má zajištěné ubytování u svého bratra T. D. K. a jeho manželky T. L. V., kde se může dlouhodobě zdržovat a být správnímu orgánu dostupná pro účely řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu. Šlo tedy uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Přesto žalovaný dospěl k závěru, že tuto skutečnost nelze podřadit k důvodům, které by umožňovaly propuštění žalobkyně ze zajištění. Podle žalovaného neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly vést ke změně původního rozhodnutí. Uvádí, že žalobkyně nemá zajištěné ubytování a nemá žádné osobní vazby, které by zajistily její setrvání. S tím však žalobkyně nesouhlasí, neboť jednoznačně prokázala, že má na území České republiky zajištěné ubytování na adrese, kde může být dostupná. Žalovaný však tuto alternativu odmítá, ačkoliv jejímu využití nic nebrání. Žalobkyně přitom poskytla veškerou součinnost, kterou po ní lze rozumně požadovat. Poukazuje přitom na znění důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb., které předpokládá možnost pravidelných hlášení se stanovením konkrétních časů, přitom právě toto mohl žalovaný využít a stanovit žalobkyni konkrétní čas a interval hlášení. Žalovaný však přesvědčivě neodůvodnil, proč žalobkynin navržené zvláštní opatření nelze využít, ačkoliv jde o nutnou podmínku pro zajištění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí proto žalobkyně považuje za nedostatečné a navrhuje jeho zrušení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s důvody uváděnými žalobkyní. Naopak má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je z hlediska úvah o nevyužití zvláštní opatření dostatečné. Opakuje nosné důvody napadeného rozhodnutí, zejména připomíná pobytovou žalobkyninu pobytovou historii, z níž dovozuje, že využití zvláštního opatření není na místě a že propuštěním žalobkyně ze zajištění by byl ohrožen průběh řízení o mezinárodní ochraně. Pobývání na adrese označené v žádosti nepředstavuje garanci pro součinnost či k zamezení následnému vyhýbání se vycestování z České republiky. Opětovně zdůrazňuje, žalobkyně nebyla zajišťována kvůli absenci místa pro ubytování, ale právě kvůli obavě, že by v rámci probíhajícího řízení neposkytovala součinnost a vyhýbala by se nucenému vycestování z České republiky. Žalobu navrhuje zamítnout.

III. Posouzení věci soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 46a odst. 7 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. O žalobě soud rozhodl bez nařízení ústního jednání za podmínek dle § 46a odst. 8 zákona o azylu. odst. 5 zákona o pobytu cizinců věty druhé zákona o pobytu cizinců.
12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž v daném případě neshledal žádné vady, ke kterým by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů ve smyslu závěrů rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č. 4456/2023 Sb. NSS, odst. 43–44, ve spojení s rozsudkem velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022, spojené věci *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, odst. 87–89.
13. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Důvody, pro které lze posuzovat zákonnost omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS), soud v tomto případě shledal pouze v omezené míře, jak bude vysvětleno dále (viz zejm. odst. 31 níže).
14. Žaloba není důvodná.
15. Jádrem sporu spočívá v tom, zda žalobkyní předložené prohlášení o zajištěném ubytování mělo být dostatečným důvodem k aplikaci zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, jež by bylo alternativou ke stávajícímu zajištění a důvodem k propuštění žalobkyně z něj.
16. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „[z]vláštním opatřením se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
- a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo
 - b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené.“
17. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „[m]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

18. Výše citovaná ustanovení jsou transpozicí čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.
19. K jejich výkladu se vyjádřil např. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, jenž vyložil, že „[z]vláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“.
20. Z uvedeného je zřejmé, že při ukládání zvláštních opatření je třeba zohlednit pobytovou historii žadatele. Podmínkou pro uložení zvláštního opatření je předpoklad, že žadatel o mezinárodní ochranu bude se správními orgány spolupracovat a že režim zvláštního opatření dostatečně zabezpečí jeho účast nejen v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale též pro případ realizace vyhoštění či vycestování, pokud by byl výsledek řízení o mezinárodní ochraně negativní. Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).
21. Při úvaze, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění či povinnosti vycestovat, je možno odlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoliv k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prvním případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo. Správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. V případech, kdy žadatel před krátkou dobou nelegálně vstoupil na území EU, neměl zde žádné bydliště, jiné místo k bydlení ani jiné sociální zázemí a neměl ani žádné peněžní prostředky, bývá užití zvláštních opatření zpravidla vyloučeno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, nebo rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34).
22. Ve vztahu k nyní posuzované věci soud konstatuje, že žalovaný požadavky kladené shora odkazovanou judikaturou dodržel. Jak plyne z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný při úvaze o uložení zvláštního opatření zohlednil právě dosavadní pobytovou historii žalobkyně.
23. Žalobkyně však právě poukaz na její dosavadní pobytovou historii zcela pomíjí. Její argumentace je založena v zásadě jen na tom, že pokud předložila doklad o ubytování u konkrétních osob (T. D. K. a T. L. V.) a na konkrétní adrese (X), pak nic nebránilo tomu, aby nastoupilo zvláštní opatření v podobě zdržování se na konkrétní adrese a hlášení se ve stanovených termínech jako alternativa ke stávajícímu zajištění. Žalobkyně však přehlíží, že

žalovaný uvedl konkrétní důvody, které tomu brání. Jak totiž plyne z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný při úvaze o uložení zvláštního opatření zohlednil právě žalobkyninu dosavadní pobytovou historii, která se vyznačuje opakovaným porušováním právních předpisů, a proto nelze spoléhat na to, že by navržené zvláštní opatření dodržovala.

24. S tímto nosným závěrem žalovaného lze souhlasit. Třebaže v odůvodnění napadeného rozhodnutí je pobytová historie zmíněna spíše letmo s odkazem na dřívější rozhodnutí, tak obsah předloženého správního spisu ji zachycuje poměrně jasně, neboť z něj – a zejména z pravomocných rozhodnutí o zajištění ze dne 8. 7. 2025 a rozhodnutí o přezajištění ze dne 10. 7. 2025 – vyplývá, že žalobkyně vstoupila na území České republiky za situace, kdy

- neměla platný pobytový titul na území žádného členského státu,
- z informací v databázi SIS vyplynulo, že se prokazovala cestovním dokladem PKP HUN č. X, který byl vydán maďarskými orgány, ale který je týmiž orgány zároveň evidován jako odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný,
- žalobkyni bylo v jiném členském státě (v Maďarsku) uložena povinnost vycestovat z území do 22. 1. 2025,

25. Shora vedené poznatky z pobytové historie žalobkyně spadají přesně do té množiny relevantních skutečností, s nimiž judikatura (viz odst. 19-21 výše) typicky spojuje překážku k uložení zvláštního opatření. Za významné soud považuje zejména pobývání žalobkyně na území Maďarska téměř dalšího půl roku poté, co věděla, že jí byla uložena povinnost vycestovat (tj. mezi datem 22. 1. 2025 a počátkem cesty do Polska v červenci 2025). Sama ostatně během výsledku v rámci prvotního zajištění připustila, že si je vědoma absence pobytového titulu na území EU a že její pobyt je nelegální. V kontextu těchto okolností žalovaný v správně uvážil, že uložení zvláštního opatření by v tomto případě nepředstavovalo dostatečnou garanci pro součinnost žalobkyně v dalším řízení, případně k zamezení tomu, aby se později vyhýbala vycestování z České republiky.

26. Žalobkyni rovněž neprospívá ani to, že žádost o mezinárodní ochranu podala až poté, kdy již byla zajištěna a kdy při výsledku u orgánu cizinecké policie vypověděla, že v zemi původu je bezpečno a nic jí tam nehrozí. Jakkoli to samo o sobě ještě nevypovídá o výsledku řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (ten zatím nelze předjímat), tak zároveň jde o nikoli nepodstatný prvek z pobytové historie žalobkyně, který v celkovém kontextu snižuje důvěryhodnost jejích tvrzení.

27. Soud tedy ve shodě s nosným závěrem žalovaného uzavírá, že žalobkyní dokládaná možnost ubytování – od které odvíjí možnost pravidelného ohlašování dle § 47 odst. písm. b) zákona o azylu – nelze ve světle její pobytové historie považovat za dostatečnou záruku toho, by žalobkyně po propuštění ze zajištění poskytovala dostatečnou součinnost, ať už pro účely řízení o mezinárodní ochraně či pro účely případného výkonu povinnosti vycestovat.

28. S výše uvedenými závěry žalovaného týkajícími se pobytové historie přitom není v žalobě takřka vůbec polemizováno. Jak již bylo zmíněno výše, žalobní argumentace je založena prakticky jen na zdůrazňování možnosti ubytování, aniž by se jakkoli vymezovala proti poznatkům týkajícími se dosavadního pobytu na území EU. Žalobkyně nepředkládá žádnou argumentaci zpochybňující údaje v SIS. Nevysvětluje, proč již na samém počátku vstupu na území EU nevyužila ubytování u bratra žijícího v Česku a namísto toho zvolila pobyt nejistý v Maďarsku, na jehož území setrvala i půl roku poté, co jí uplynula lhůta k vycestování

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

z EU (22. 1. 2025). Nepředkládá žádné vysvětlení, proč po uplynutí této lhůty vyrazila přes území Česka do Polska, ač si byla vědoma, že její pobyt na území EU je již několik měsíců nelegální.

29. Argumentuje-li žalobkyně tím, že od doby zajištění se správními orgány spolupracuje, nic nezatajuje ani v zařízení pro zajištění nepůsobí žádné problémy, pak toto dle soudu je spíše argumentem k tomu, že zajištění plní svůj účel. Jak již bylo opakovaně zmíněno, nejméně od data 22. 1. 2025 (od uplynutí lhůty stanovené maďarskými orgány) až do 7. 7. 2025 (do okamžiku zastavení policejní hlídkou na terminálu v Hradci Králové) žalobkyně pokyny orgánů veřejné moci zjevně respektovat odmítala. Právě díky stávajícímu zajištění se stává dostupnou, tudíž možnosti vyhýbat se spolupráci jsou pro ni objektivně omezené. Je přitom samotným smyslem institutu zajištění, aby zajistilo dostupnost žadatele pro případ negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31).
30. Soud sám nenalézá jiné zvláštní okolnosti, které by žalobkyni pobytovou historii ukazovaly v jiném kontextu a v její prospěch. Naopak vnímá další (v napadeném rozhodnutí nezmiňované) skutečnosti, které vyznívají spíše v neprospěch žalobkyně.
31. Žalobkyně totiž při výslechu před orgánem cizinecké policie dne 8. 7. 2025 vypověděla, že na území EU má dva bratry, jednoho v Česku a druhého v Německu. Již jen v kontextu této skutečnosti působí poněkud překvapivě, že žalobkyně odcestovala z Vietnamu zrovna do Maďarska, na jehož území pobývala i po uplynutí platnosti vstupního víza (14. 11. 2024), resp. i po uplynutí lhůty k vycestování (22. 1. 2025), třebaže má příbuzné na území jiných členských států, konkrétně Česka a Německa. Soud by přitom považoval za logické využít primárně možnost ubytování u některého z bratrů, třeba právě toho z Česka, jehož prohlášení o zajištění ubytování se nyní žalobkyně dovolává. Byť si samozřejmě lze představit relevantní okolnosti, které možnost ubytování u některého z bratrů dříve neumožňovaly, bylo by vhodné, aby žalobkyně tyto okolnosti předešlela. Žalobkyně tak nejenže neučinila, ale naopak uvádí skutečnosti přinášející další pochybnosti. Jak totiž plyne z předloženého správního spisu, dne 13. 8. 2025 (tj. den před podáním žaloby) proběhl s žalobkyní ústní pohovor za přítomnosti tlumočnicka ve vztahu k její žádosti o mezinárodní ochranu. V průběhu tohoto pohovoru žalobkyně na otázku k rodinným příslušníkům uvedla, že na území EU má tři (!) bratry, jednoho v Německu, jednoho v Česku, a jednoho v Polsku. To je však v rozporu s tím, co vypověděla o měsíc dříve u orgánu cizinecké policie, jemuž se zmiňovala jen o dvou bratrech na území EU, jednom v Česku a druhém v Německu. Dle soudu je přitom údaj týkající se počtu sourozenců dosti zásadní skutečností, ohledně které se lze těžko zmýlit, resp. na kterou si lze sotva nevzpomenout. Nic přitom nenasvědčuje tomu, že by mělo jít o důsledek nepřesnosti v tlumočení. Soud má tedy za to, že žalobkyně o svých osobních poměrech nevypovídá příliš konzistentně, a spíše se jeví, že se sama ztrácí v tom, co sdělovala dříve. V tomto kontextu se soudu jeví pochybným, zda osoba jménem T. D. K. je skutečně bratrem žalobkyně.
32. Jelikož ve vztahu vietnamským státním příslušníkům nelze využít údaje z centrální evidence obyvatel, nemůže soud ověřit, zda žalobkyně a osoba T. D. K. jsou skutečně sourozenci. Jediným indikátorem je společné jméno K. Soudu je z dosavadní rozhodovací činnosti známo, že ve vietnamštině se příjmení uvádějí zpravidla na začátku, tedy před osobním jménem, třebaže v zápisech vyhotovených českými orgány veřejné moci se toto pořadí někdy prohazuje, aby odpovídalo českému způsobu kladení příjmení až za osobní jméno. Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

V případě žalobkyně není pochyb o tom, že K. je příjmení, neboť ve správním spise k dispozici kopie jejího cestovního dokladu vydaného vietnamskými orgány, na němž je K. uvedeno v kolonce *Ho/Surname* (tedy příjmení). V případě osoby T. D. K. nelze zela jednoznačně určit, zda jde o původní zápis dle vietnamského pořadí či o upravený zápis dle českého pořadí, avšak způsob zaznamenání na dokladu o zajištění ubytování naznačuje spíše druhou variantu. Nicméně i když soud připustí, že K. je v obou případech příjmením, tak v takovém případě by se jednalo o prostou shodu, která bez dalšího ještě nenásvědčuje existenci příbuzenství.

33. Spojí-li soud výše zmiňované pochybnosti týkající se jména K. s rozpory ve výpovědích ohledně počtu bratrů (srov. odst. 31 výše), lze velmi pochybovat, zda osoba jménem T. D. K. nabízející ubytování na adrese X je skutečně bratrem žalobkyně. Míra těchto pochybností naopak posiluje přesvědčivost závěru uvedeného v napadeném rozhodnutí, že v tomto případě by možnost pobývat na konkrétní adrese a hlásit se v pravidelných intervalech zjevně nemohla představovat dostatečnou garanci k zajištění přítomnosti žalobkyně pro účely řízení o její mezinárodní ochraně, resp. k jejímu vycestování v případě negativního rozhodnutí o této žádosti.
34. Za důvod pro předčasné propuštění ze zajištění nelze považovat ani to, že žalobkyně při výslechu dne 13. 8. 2025 zmínila, že z Vietnamu vycestovala kvůli dluhům (zhruba 500 milionů dongů) a z obavy před věřiteli. Skutečnost, že v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců jsou tvrzeny okolnosti významné z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje (pře)zajištění podle některého z důvodů dle § 46a odst. 1 zákona o azylu. (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 Azs 182/2019-41). Tím méně může tato skutečnost vylučovat nevyhovění žádosti o propuštění ze zajištění.
35. Jsou-li v závěru žaloby namítaná porušení § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pak soud konstatuje, že jde pouze o paušální odkazy na ustanovení týkající se zásad správního řízení a odůvodnění správního rozhodnutí, ovšem bez jakékoliv spojitosti se skutkovými okolnostmi projednávané věci. Vzhledem k přílišné obecnosti této námitky soud nemá prostor k jejímu hlubšímu vypořádání (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
36. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu nedůvodnou, přitom neshledal ani jiné vady či nezákonnosti (neuplatněné v žalobě), které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Proto žalobu podle § 78 odst. 8 s. ř. s. zamítl (výrok I).
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která ve věci neměla úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. září 2025

Josef Straka v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.